

Un secret bine păzit

Lasitatea savantului secretar

motto:

leopold al doilea s-a ocupat de tramvaie.
am descoperit un manuscris. e cu sigiliul
lui. chiar așa e scris tramway
cu dublu v și i grec.
– ce dracu tot vorbești. ești beat.
– lăsați-l în pace! urlă: lăsați-l
în pace!

Lasitatea savantului secretar

motto:

și viziera ridicată a zilei
spațiu al violenței, miradorul
sau ochiul larg deschis: acuratețea
morții.

autobuzul frânează brusc. ușile se deschid cu zgomot de aer
comprimat scăpat din supape. vântul ridică în vârtejuri
zăpada subțire de pe trotuarul pustiu.
șoferul coboară grăbit cu o sticlă de un kilogram în mână.
mi-e frig, foarte frig. pe trotuar, șoferul dă energic picioare
cișmelei înghețate. cei câțiva călători strâng înfrigurați
paltoanele pe ei. șoferul se întoarce grăbit cu sticla goală
sub braț. ambaleză motorul, cutia de viteze mugește teribil
până ce roțile angrenează în viteza întâia. autobuzul pornește
ușor.

mărunți slujbași ai deznădejdiei mărunta
tropăială și aripioarele subțiri în țevăria
libertății
înfrigurarea de-a nu fi (idilă)

balans periculos – crenguța
întunecată a vorbirii
iar țărmlul era ca suflarea care îndată ce pierea.
aș vrea să dorm dar rozul
țipător
și locuri mai strâmte ca moartea, ea se apropie
dansează
ea se apropie, dansează. își aprinde din mers, cu gesturi
măsurate, țigara din vârful țigaretului foarte lung de argint.
– pot să rămân?
el fremătând își desface bretelele:
– da, sufletul meu!
el o mângâie. ea vrea să-l muște de un deget.
el își retrage mâna rapid.

e-o noapte roz cu turnulețe, flacăra
albă a oboselii, bărbătușii istoriei, șurubul
cântător, mănușa de mătase
roșie
adevărul acesta mă trudesce în zadar să-l cuprind
balans periculos – crenguța
întunecată a vorbirii
iar țărnuțul era ca suflarea care îndată ce pieria.

astfel ne risipeam zeița, exasperați
de propria ființă
și filamentele subțiri ale singurătății

ajută-ne pe noi, stridentii

teritorii pierdute ale realului, desimea umbrei tale
sau șarpele cu pene întrederea care dă orbirea
și insomnia ca un coif de aur
mișcarea
ca ascundere: dulci alveole ale desfrâului
solar.

fragilitatea ta: ești luat
ca o privire: ceața
de pe lucruri.

cu mișcări precise basculează capacul brichetei. inspiră
profund, apoi pe tot parcursul frazei, fumul îi iese în tranșe
mici, fie pe nări, fie pe gură.
– așadar sublimul.
expiră ultimul fum rarefiat și albăstriu
mă uit la el. mic, rotofei, cu ochii jucăuși, bărbie dublă
pofticioasă, chelie de pe care nu-și scoate șapca oriunde

ar intra, iar când o scoate o ține în mâna stângă în vreme
ce cu dreapta își tamponează calota trandafirică, brobonită.
respiră greu, astmatic și fumează, fumează...
notez repede totul.

o, angel radios! o, păstorele!
aceste comicsuri dezvoltă (hilaritas, modus
lascivus) timpul slăbit – o alergare
de plasmă și singurătate
de serate dansante, platouri unsuroase de metal
și încăierarea pentru totdeauna
în apele de trandafiri, agheasmatare, lavoare
publice, ghișee sau malul ridicat al zilei

plancton rătăcitor și purpuriu.

apoi cei aproximativ două sute de metri pătrați de centru
cu torpoarea miezului zilei, clătinări, ciocniri,
involutare, împiedicări de borduri, soare, din nou soare
și iar soare, creieri gelatinoși, câteva încercări ratate
de sinucidere sub roțile unicului automobil, ce se învârtă
haotic pe cele câteva străduțe, din nou soare, soare
și totul se pierde difuz, confuz, meduz...
nu meduz... meduză! spuza, lehuza, patul mecanic
pentru mutilați dupont! cu manivelă, trei viteze, frână și roată
liberă
suspensie foarte ușoară prin resorturi cu lame
această manivelă permite ridicarea fără efort a capului
singur
a picioarelor singure, mișcare precisă și singură astfel:
pierduți de propria ființă ca un fragment
câinele mort.